

Verslag van de Commandant ter velde

De lt. kolonel Laycock had ons een typische Commando-job beloofd. Inderdaad, de landing op en de verovering van Walcheren was een ideale operatie voor Commando's. Walcheren is een wapenfeit waarop het Korps Commandotroepen trots kan zijn. Niet voor niets voert het de namen Westkapelle en Vlissingen onder die van Arakan, Arnhem, Nijmegen en Eindhoven in zijn vaandel. Walcheren werd een succes door de zware en intensieve opleiding welke aan de Commando's gegeven werd, zonder welke zij nimmer de afmattende invloed van koude, water en zandstormen te boven zouden zijn gekomen. De verliezen waren zwaar geweest. De vrijmaking van de Schelde kostte de geallieerden ruim 23.000 doden. Het doel was echter bereikt en de troepen aan de Rijn, die de beslissing moesten brengen, waren verzekerd van een goede logistieke steun. Commando's, waaronder de Nederlandse, zijn er trots op hieraan te hebben mogen deelnemen.

J. Linzel.

STRIJD OM WALCHEREN

Het is maar bij weinig Nederlanders bekend, dat aan de landingen der geallieerden op 1 november 1944 bij Vlissingen en Westkapelle 25 Nederlanders hebben deelgenomen. De heer W. Boersma uit Ede, die zeer nieuwsgierig was naar de inhoud van het artikel De Slag om Walcheren in Verolme Nieuws, vertelde ons telefonisch dat hij een studie had gemaakt van de geschiedenis van "No 2 (Dutch) Troop van No 10 (Inter Allied) Commando". Het ons toegezonden artikel vonden we zo interessant dat wij het met uitzondering van de "Inzet in het Verre Oosten" publiceren. Hier volgt zijn belangwekkende bijdrage.

De geschiedenis en uniformering van No. 2 (Dutch) Troop van No. 10 (Inter Allied) Commando.

Oprichting en training in Engeland

Na de val van Frankrijk in juni 1940 had Engeland voorlopig geen middelen meer om in het offensief te gaan. Desondanks besloot de eerste minister Winston Churchill op voorstel

van luitenant kolonel Dudley Clarke tot de oprichting van kleine zelfstandige eenheden die aanvallen op het vasteland van Europa moesten uitvoeren. Deze eenheden kregen de naam van COMMANDO's. De naam Commando was nieuw in het Britse leger. Ze was afgeleid van de fundamentele eenheid van de Boerenlegers tijdens de Boerenoorlog (1899-1902). Een Commando bestond uit ongeveer 500 man die verdeeld waren over een staf, een staffroep, een ondersteuningstroep en 5 troops. In totaal zijn er tijdens de oorlog 12 leger- en 9 mariniers-Commando's geweest, die weer samengevoegd waren in 4 Commando brigades.

Tijdens de verschillende raids op de kusten van Europa - de eerste was al op 24 juni 1940 - bleek het zeer gewenst dat de commando's de beschikking kregen over militairen die in de bezette landen bekend waren en de taal spraken. Daarom werd in januari 1942 een geallieerd Commando opgericht bekend als no. 10 (Inter Allied) Commando.

De Troops van dit Commando waren samengesteld volgens hun nationaliteit. Troop no 1 en 8 bestonden uit Fransen, no 2 Nederlanders, no 3 Duitsers en Oostenrijkers, no 4 en 7 Belgen, no 5 Nooren en no 6 Polen. Het Commando is nooit als een eenheid ingezet, de verschillende Troops werden bij andere Commando-eenheden ingedeeld. De Nederlandse commando's waren voor het merendeel afkomstig van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene", welke op 11 januari 1941 was opgericht. Deze brigade was samengesteld uit militairen die na de capitulatie van Nederland naar Engeland uitgeweken waren, uit dienstplichtige Nederlanders die in het buitenland woonden en opgeroepen werden en uit Engelandvaarders die na de capitulatie uit bezet gebied gevlucht waren. Voortdurend werd personeel aan de brigade onttrokken om actief ingezet te worden bij de oorlogsvoering.

Op 22 maart 1942 vertrokken 8 officieren, 17 onderofficieren, 4 korporaals en 19 soldaten van de "Prinses Irene"-brigade naar Schotland om als vrijwilligers deel te nemen aan een commandotraining. Na een voortraining, waarvoor de groep werd gesplitst en ingedeeld bij respectievelijk no 3, no 4, no 9 en no 12 Commando, begon de eigenlijke commandotraining in het "Commando Basic Training Centre" in Achnacarry gelegen bij Spean Bridge in het westen van het Schotse Crampian gebergte. Dit opleidings centrum stond onder leiding van luitenant-kolonel C.E. Vaughan. OBE. De opleiding werd door 25 man voltooid, die op 29 juni 1942 naar no 4 Commando in Troon werden overgeplaatst. Hier werd no 2 (Dutch) Troop gevormd. De eerste commandant was 1e luitenant P.J. Mulders met als toegevoegde officieren de res. 2e luitenants J. Linzel, M.J. Knottenbelt en C.J.L. Ruysch van Dugteren. Op 16 juli volgde de overplaatsing naar Portmadoc in Noord-Wales, waar zij bij no 10 (Inter Allied) Commando werd ingedeeld.

Begin maart had eveneens een kleine groep militairen, n.l. 2e luitenant Kuypters met 1 onderofficier en 14 soldaten, de "Prinses Irene"-brigade verlaten om samen met no 4 Commando deel te nemen aan een raid op Noordwijk. Deze raid werd afgelast. Tot juli 1942 bleven ze daarna in het C.B.T.C. in Achnacarry waarna ze bij no 2 (Dutch) Troop gevoegd werden. Tevens kwamen er vanuit de "Prinses Irene"-brigade nieuwe vrijwilligers.

443-2

De sterkte van een commandotroop moest volgens de Engelse organisatie zijn: 4 officieren, 8 onder officieren en 73 korporaa's en manschappen. No 2 (Dutch) Troop bereikte echter nooit deze sterkte. Gezien de hoge eisen die mentaal en fysiek werden gesteld en het feit dat ook de "Prinses Irene"-brigade een tekort had aan personeel is dit niet te verwonderen. Door het veelvuldig wisselen van personeel is de sterkte van No 2 (Dutch) Troop bovendien nooit konstant geweest. Wel is bekend dat de sterkte in december 1942 4 officieren, 11 onderofficieren en 59 korporaa's en manschappen bedroeg en in maart 1943 5 officieren, 12 onderofficieren en 67 korporaa's en manschappen.

De Troop bestond uit een staf sectie onder commando van de res. 2e luitenant M.J. Knottenbelt. Hierin waren onder meer ondergebracht de ondersteuningswapens, de radiozenders, de motorordonnans, de hospitaalsoldaten, de fourier en de administratie. Verder waren er twee secties, n.l. een 1e sectie onder commando van res. 2e luitenant J. Linzel onderverdeeld in een A en een B sub-sectie en een 2e sectie onder commando van res. 2e luitenant C.J.L. Ruysch van Dugteren, eveneens onderverdeeld in een A en een B sub-sectie.

Op 18 december 1942 bracht Z.K.H. Prins Bernhard een bezoek aan de Troop, hierbij onder andere vergezeld door luitenant-kolonel A.C. de Ruyter van Steveninck, commandant van de "Prinses Irene"-brigade en kolonel Lister, commandant van no 10 (Inter Allied) Commando.

Op 11 maart 1943 bezocht de toenmalige Minister van Oorlog Z.E. Jhr. O.C.A. van Lidth de Jeude eveneens de Troop waarbij ook de toenmalige kapitein Kruls aanwezig was.

Het gehele no 10 (1.A.) Commando werd op 31 mei 1943 overgeplaatst naar Eastbourne aan de zuidkust van Engeland waar no 2 (Dutch) Troop tot 15 december 1943 bleef. Gedurende deze periode werd de commandotraining voortgezet. Er werden onder meer cursussen in bergklimmen, varen en vernielingen gevolgd. Ook werd deelgenomen aan enkele oefeningen in groter verband, zoals de oefening "Harlequin" - een vooroefening op de invasie van Frankrijk. **Operatie "Market Garden"**

Na veertien dagen ontschepingsverlof kreeg de Troop op 4 september 1944 bezoek van Z.K.H. Prins Bernhard. Er werd medegedeeld dat no 2 (Dutch) Troop over verschillende geallieerde onderdelen zou worden verdeeld om bij een komende actie als gidsen en tolken op te treden. De volgende detacheringen vonden plaats: Op 5 september werd 1e luitenant C.J.B. Ruysch van Dugteren met twee korporaals en twee soldaten ingedeeld als lijfwacht bij de staf van Z.K.H. Prins Bernhard. Eén van de soldaten, A.J. Hagelaars, sneuvelde op 5 oktober tijdens een patrouille bij Uden (N.B.) kort nadat hij voor het eerst sinds vier jaar zijn ouderlijk huis weer had bezocht. Vervolgens verliet luitenant M.J. Knottenbelt op 6 september met één sergeant, twee korporaals en vier soldaten Eastbourne voor het uitvoeren van een missie van het Bureau Bijzondere Opdrachten. Luitenant Knottenbelt nam eerst deel aan de actie bij Arnhem en werd daarna op 3 april 1945 bij Barneveld gedropt. Met ongeoefende manschappen van de Binnenlandse Strijdkrachten legde hij hinderlagen voor Duitse soldaten waardoor de Canadese overtocht over het Apeldoorns Kanaal mogelijk werd gemaakt. Sergeant W. van der Veer, korporaal R.C. Michels en soldaat N.J. de Koning werden op 9 oktober 1944 bij Westerbork gedropt evenals de soldaat R.A. Blatt enkele dagen eerder bij Ellertshaar (Drenthe).

Deze commando's traden vervolgens tot het einde van de oorlog op als instructeur voor het verzet in Groningen, Friesland en Drenthe. Sergeant W. van der Veer is ook nog in actie geweest tijdens de landingen van Franse parachutisten in Drenthe in de nacht van 7 op 8 april 1945 en de daarop volgende gevechtshandelingen. De overige drie militairen waren ongeschikt voor inzet in bezet gebied omdat ze de Nederlandse taal onvoldoende beheersten. Ze hebben tot het einde van de oorlog dienst gedaan als instructeur voor de Stoottroepen in Zuid-Nederland.

Op 8 september werden kapitein J. Linzel, 1e luitenant C. de Ruiter, één korporaal en twee soldaten toe gevoegd aan het hoofdkwartier van de 52e (lowland) divisie. Deze divisie was bestemd om na het slagen van de landing bij Arnhem door de lucht naar Deelen te worden vervoerd.

Toen dit door het ongelukkige verloop van de gevechten bij Arnhem niet door ging werd deze groep commando's op 4 oktober gedetacheerd bij de staf van het 1e Allied Airborne Corps in Nijmegen. Vier sergeanten, één korporaal en tien soldaten werden op 10 september ingedeeld bij de 1e Britse Airborne divisie. Drie dagen later werd luitenant M.J. Knottenbelt eveneens bij deze divisie gedetacheerd. Een soldaat, die onvoldoende Nederlands sprak, werd naar Eastbourne teruggestuurd. Twee sergeanten en één soldaat landden uiteindelijk op 17 september met de staf van het 1e Allied Airborne Corps bij Nijmegen. Een officier, een sergeant, een korporaal en 7 soldaten landden dezelfde dag met zweefvliegtuigen in de omgeving van Arnhem. Het zweefvliegtuig waarin sergeant K. Luitwieler zat moest een noodlanding maken op een

open terrein nabij het klooster van de bruine paters in Biezenmortel (N.B.). De verdere bemanning van het toestel bestond uit een luitenant van de 1e Poolse parachutisten brigade, twee Engelse sergeanten als eerste en tweede piloot en twee Engelse chauffeurs met hun jeeps. Burgers hielpen de beide jeeps te ontladen waarna men besloot om te proberen alsnog Arnhem te breken. Er werd vertrokken in de richting van Helvoirt. De Duitsers die inmiddels het zweefvliegtuig ontdekt hadden, waarschuwden de bezetting in Helvoirt dat de jeeps in aantocht waren. De zes parachutisten baanden zich evenwel al schietend een weg door de Duitsers waarna de tocht werd voortgezet in de richting van Haaren, Esch. In de kom van Esch viel tijdens het nemen van de bocht één van de Engelsen uit de jeep die door de Duitsers gevangen werd genomen. Voorbij Esch stootten ze vervolgens op Duitse vrachtwagens die langs de weg stonden opgesteld. Onopgemerkt reden ze daarna de jeeps een bosweg in en maakten een schuilbivak. 's Avonds al kregen ze contact met de Nederlandse ondergrondse. Deze bracht eten dat gestolen was uit een Duitse keukenwagen die bij Huize Leeuwenrode stond waar een Duitse staf zetelde. Ook zorgde de ondergrondse voor een kleine tent. Via dezelfde groep kwam men in contact met de ruim 100 Engelse en Amerikaanse parachutisten die in het natuurreservaat Campina bij Boxtel zaten verborgen. Na een nachtelijke verkenningspatrouille uitgevoerd door sergeant Luitwieler met de Poolse luitenant Janusz Szegda, sloten de vijf geallieerde parachutisten zich daarbij aan. Op de avond van de 24e oktober 1944 werd Boxtel door deze groep van 107 man bevrijd.

443.3

Met meer dan vijfduizend jagers, bommenwerpers, transportvliegtuigen en meer dan tweeduizend zweefvliegtuigen leek de operatie "Market Garden" op zondag 17 september 1944 veelbelovend te beginnen. De hier neerdalende parachutisten wisten nog niet dat hun aanval in bloed gesmoord zou worden. Een ernstige fout was dat de geallieerden het 15e leger van de Duitse generaal Von Zangen over de rivier De Schelde via het eiland Walcheren lieten ontsnappen. Meer dan 65.000 man! De parachutisten werden bij Arnhem ook opgewacht door het 2e S. S.-pantsercorps.

Tenslotte meldde sergeant Luitwieler zich de 4e november weer bij zijn onderdeel na zijn omzwervingen in bezet gebied. Het zweefvliegtuig waarin soldaat H. de Leeuw zat, moest op het eiland Schouwen-Duiveland een nood landing maken. Direct na de landing dook hij onder met twee piloten. De plaatselijke ondergrondse voor zag hen van eten. Nadat op 3 december 1944 het bevolkingsregister van Renesse door dezelfde verzets groep was gekraakt, moest een aantal verzetsstrijders het eiland verlaten. Via een telefoonlijn van de Provinciale Zeeuwse Electriciteits Maatschappij had men reeds contact gelegd met de Engelsen op Walcheren. Afsproken werd dat in de nacht van 6 december de verzetsmensen met een boot zouden worden afgehaald. De twee piloten en soldaat De Leeuw gingen ook mee. Door de slechte weers omstandigheden mislukte toen de tocht. Tijdens een nieuwe poging op 7 december werd de groep, 16 mannen en één vrouw, echter door een Duitse patrouille ontdekt. Het kwam tot een schietpartij waarbij één man zwaar werd gewond. In de verwarring wisten de beide piloten, soldaat de Leeuw en een ondergedoken student te ontsnappen. Ook de vrouw en een verzetsman die voorop liepen ontkwamen. Elf mannen werden echter gevangengenomen. Eén ontsnapte later en is waarschijnlijk doodgeschoten. Na zware verhoren werden op zondag 10 december 1944 negen verzetslieden door de Duitsers opgehangen bij de slotlaan van het Slot Moermond in Renesse. De zwaargewonde overleed dezelfde avond waarna zijn lijk alsnog werd opgehangen. Soldaat De Leeuw werd na duistere omzwervingen later in Amsterdam gevangengenomen.

Van de groep commando's die bij Arnhem ingezet was, sneuvelde soldaat Bakhuis-Rooseboom op 20 september 1944 tijdens een actie waarbij met jeeps geprobeerd werd contact te maken met het 2e bataljon Britse parachutisten dat de noordelijke oprit van de brug in Arnhem bezet hield. Hij werd begraven in de tuin van het hotel Hartenstein. Zijn stoffelijk overschot is na de oorlog niet meer teruggevonden. Luitenant Knottenbelt maakte tijdens de actie deel uit van een groep van 3 Nederlandse officieren die door het Bureau Bijzondere Opdrachten met de 1e Britse Airborne divisie was meegestuurd. Hij moest de in en rond Arnhem aanwezige verzetsgroepen organiseren. Op 20 september deed hij met de Canadese luitenant L. Heaps een poging met de Drielse veer de Rijn over te steken om contact te maken met de in de Betuwe gelande Poolse parachutistenbrigade. Dit mislukte echter. Tijdens een vuurgevecht doodde Knottenbelt een hoge Duitse officier. Het verhaal wil dat deze officier een generaal is geweest. Dit is echter onwaarschijnlijk. Er is bij Arnhem één Duitse generaal gesneuveld, n.l. generaal-majoor Kussin, die in zijn auto op 17 september om 17.30 uur door een Britse patrouille werd doodgeschoten. Verschillende eenheden claimen deze actie, n.l. de B compagnie van het 3e parachutisten bataljon, de geveldcompagnie van de Royal Engineers en het 1e luchtlandings verkenningsescadron. De actie van Knottenbelt heeft echter waarschijnlijk de 20e plaatsgevonden. Toen hij na de evacuatie gewond in een hospitaal opgenomen werd, vond men in zijn uniform een paar

epauletten, die als Duitse generaals-epauletten geïdentificeerd werden. Aangezien er veel overeenkomst was tussen de schouderdistinctieven van opper- en hoofdofficieren van de Wehrmacht is een vergissing hier niet denkbeeldig.

Eén van de commando's, soldaat M. van Barnevelt, redde tijdens de slag het leven van een Engelse soldaat door met een mes diens been te amputeren.

Sergeant W. de Waard werd op 26 september gevangengenomen. De Engelsen hadden hem n.l. vergeten te waarschuwen voor de evacuatie over de Rijn van de 1e Britse Airborne divisie in de nacht ervoor. Soldaat A.J.Ph. Beekmeyer werd reeds de 20e met een groep Engelsen afgesneden en moest zich overgeven. Soldaat H.C.J. Gobetz was gewond geraakt en werd eveneens op 20 september gevangengenomen, terwijl de soldaat H.M.J. Gubbels tijdens een verkenningspatrouille een dag later in Duitse handen viel. De drie soldaten kwamen uiteindelijk in hetzelfde gevangenkamp in Duitsland terecht. Daaruit ontsnapten ze half februari 1945. Bij de Tsjechische grens werden zij opnieuw gevangengenomen. Ze waren nog steeds gekleed in Engels uniform. Eind april ontsnapten zij voor de tweede maal, waarna de groep begin mei 1945 bij Chemnitz de Amerikaanse linies bereikte.

In de nacht van 25 op 26 september 1944 werd zoals vermeld het restant van de 1e Britse Airborne divisie over de Rijn teruggetrokken. Hierbij bevonden zich vijf Nederlandse commando's van wie luitenant Knottenbelt gewond was. De soldaten M. van Barnevelt en J.P.H. van der Meer gingen bij die gelegenheid diverse malen terug om nog meer soldaten te helpen evacueren.

443-4

Op 12 september 1944 werden uit de Nederlandse commando's vijf onderofficieren, zes korporaals en acht soldaten bij de Amerikaanse 82e Airborne divisie gedetacheerd. Hiervan gingen twee sergeanten, twee korporaals en één soldaat op 15 september naar de Amerikaanse 101e Airborne divisie terwijl één soldaat naar Eastbourne terug werd gestuurd omdat hij onvoldoende Nederlands sprak. De commando's werden verdeeld over de verschillende onderdelen van de beide Airborne divisies, welke opdracht hadden de bruggen tussen Eindhoven en Nijmegen te veroveren. De soldaten A. Bloemink en J.A. van der Linden sprongen mee als parachutist zonder hiervoor enige opleiding gehad te hebben. Sergeant R.B. Visser was tweede piloot van een zweefvliegtuig. Korporaal H. Cramer, die gewonden uit de voorste linies haalde, werd door de Amerikanen voorgedragen voor een Bronzen Ster, welke hij echter nooit ontving. Alle commando's traden tijdens de gevechten op als tolk, namen deel aan verkenningspatrouilles en zorgden voor een goed contact met de binnenlandse strijdkrachten en de bevolking. **Operatie "Infatuate" I en II: "De slag om Walcheren"**

Op 11 oktober werd al het personeel van no 2 (Dutch) Troop dat zich nog in Nederland bevond in Eindhoven verzameld, behalve drie man die bij de staf van Z.K.H. Prins Bernhard bleven en de drie eerder vermelde instructeurs bij de Stoottroepen. In totaal waren nog 25 Nederlandse commando's beschikbaar voor actie. Men kreeg de keus om evenals de geallieerde parachutisten-divisies voor rust teruggetrokken te worden dan wel aan een belangrijke actie op Nederlands grondgebied deel te nemen. Eenstemmig werd tot het laatste besloten. Vanuit Eindhoven werden de commando's op 13 oktober overgeplaatst naar Brugge en bij de 4e Special Service Brigade ingedeeld. Drie dagen later werd de Troop in twee groepen gesplitst. De eerste groep bestond uit 1e luitenant C. de Ruiter, drie onderofficieren en zeven korporaals. Deze groep was met no 1 Troop en no 8 Troop (beide Frans) ingedeeld bij no 4 Commando. Dit Commando voerde als stoottroep voor de 155 brigade van de 52 (lowland) divisie op 1 november 1944 de landing bij Vlissingen uit (operatie Infatuate 1). Korporaal B. de Liefde landde met de eerste verkenningsboot om 05.45 uur bij de Dokhaven (codenaam Uncle Beach). Onder vijandelijk vuur gaf hij met een lantaarn de andere landingsboten hun landingsplaatsen aan. Twee Nederlandse commando's werden bij de landingen door scherven gewond. Luitenant De Ruiter, die met de derde boot was geland, zocht zo spoedig mogelijk contact met loodsen, die op de hoogte waren met de mijnevelden in de Schelde en stuurde deze door naar het Britse marinehoofdkwartier in Antwerpen. In de nacht van 1 op 2 november voerde hij met twee andere commando's een patrouille uit naar de door de Duitsers bezette scheepswerf "De Schelde" om vijftien Duitsers op te halen die op de hoogte waren van de springladingen, aangebracht aan de sedert 1939 op stapel liggende "Willem Ruysch", en die te kennen hadden gegeven zich te willen overgeven. Na de oorlog bleek dat deze ladingen al door personeel van de scheepswerf onschadelijk waren gemaakt. De Nederlandse commando's dienden echter vooral als gidsen. Ze waren dan ook voortdurend in de voorste linies te vinden. Een in Vlissingen buitgemaakte hakenkruisvlag bevindt zich momenteel in het museum van het Korps Commandotroepen in Roosendaal.

De tweede groep bestond uit kapitein J. Linzel, vier onderofficieren en negen korporaals. Ze waren op 10 oktober ingedeeld bij no 47 (R.M.) Commando en verdeeld over de verschillende Troops met uitzondering van één sergeant die bij de staf van no 4 Commando Brigade werd ingedeeld. Op 1 november 1944 om ongeveer 11.00 uur voeren ze met landingsboten door het gat in de eerder gebombardeerde dijk bij Westkapelle en landden onder hevig vuur binnendijks ten zuiden van dit gat.

Nadat de Troops waren gehegroepeerd rukten ze in de richting van Zoutelande op achter no 48 (R.M.) Commando dat eerder op de dag geland was. De 2e november

werden de Nederlanders in een sub-sectie verzameld onder commando van sergeant J.G. van der Bergh en toegevoegd aan één van de Engelse Troops die zware verliezen geleden had. In Zoutelande werd de opmars van no 48 (R.M.) Commando door no 47 (R.M.) Commando overgenomen. De gehele dag vochten de Nederlandse commando's in de voorste linie, waarbij er twee werden gewond. Een aanval op de Duitse artilleriestelling W11 bij de Dishoek, op het einde van de dag uitgevoerd, liep echter vast. Wel wisten delen van twee Troops, waaronder de Nederlandse commando's, de versterking binnen te dringen. Een nachtelijke tegenaanval van de Duitsers werd afgeslagen. De volgende morgen werd opnieuw de Duitse stelling aangevallen. Terwijl de Nederlanders zich voor deze aanval gereed maakten, werden zij getroffen door mortier granaten. Er vielen zeven gewonden, waarvan één ernstig. Deze zijn via Zoutelande naar Oostende gebracht. In de loop van de dag kapitulcerden de Duitsers in de stelling W11. 's Avonds bereikten de Commando's het gat in de Nollendijk waar ze contact maakten met de commando's die in Vlissingen geland waren. Op 11 november verzamelde de Troop zich weer, waarna men drie dagen later naar Engeland vertrok. Op 16 november 1944 kwamen zij in Eastbourne aan. Eén korporaal, J.W. Bothe, bleef nog geruime tijd in Zeeland als gids voor de Engelsen. De sterkte van no 2 (Dutch) Troop was na terugkeer uit Nederland teruggebracht tot 2 officieren en 17 onderofficieren en korporaals.

Commando's uit bevrijd Zuid-Nederland

Begin oktober 1944 werd door kapitein Linzel de wens geuit no 2 (Dutch) Troop aan te vullen. De Minister van Oorlog gaf daarop toestemming in bevrijd Zuid-Nederland 80 man te rekruteren. Op 7 november vertrok de 1e luitenant M.J. Knottenbelt uit Engeland - waar hij genezen was van zijn verwondingen die hij bij Arnhem had opgelopen - om deze 80 man in Limburg te halen. Het bleek echter dat er nog geen voldoende mannen waren aangeworven, waarop luitenant Knottenbelt zelf vrijwilligers zocht in Limburg. De 15e november kreeg hij bericht dat zijn groep al op 17 november vanuit Oostende moest vertrekken. Het gevolg was dat een goede selectie achterwege bleef. De gezondheidstoestand van de nieuw aange worvenen was na vier jaar bezetting niet optimaal. Tijdens de training in Achnacarry vielen mede hierdoor van de 107 vrijwilligers er 35 af. Na de commando-cursus werd de opleiding voortgezet in Eastbourne. Ook van de oude groep commando's, die op 16 november uit Nederland teruggekomen was, werd er één overgeplaatst omdat hij tijdens acties op Walcheren ongeschikt was gebleken. Op 26 april 1945 vertrok de aangevulde Troop uit Engeland naar Nederland waar zij op 30 april ingezet werd bij Made (N.B.) No 2 (Dutch) Troop was toen ingedeeld bij no 4 Commando Brigade als onderdeel van no 48 (R.M.) Commando.

Na de capitulatie van Duitsland op 5 mei 1945 waren de Nederlandse commando's gedurende de maand juni in Winterswijk gelegerd. Op 28 juni nam de

Troop deel aan de bevrijdingsparade in Amsterdam. Van begin juli tot begin augustus deed een deel van no 2 (Dutch) Troop dienst als bewakers van het Interne ringskamp no 91 in Recklinghausen in Duitsland. Daarna volgde op 4 augustus overplaatsing naar Den Haag. De sterkte bedroeg toen vijf officieren en 87 onderofficieren, korporaals en soldaten waarvan er 32 waren gelegerd in Nederland. De anderen waren in Engeland waar ze cursussen volgden, wachtten op demobilisatie, terug waren gekomen uit gevangenschap of herstellende van verwondingen. Ook waren verschillende commando's inmiddels naar Colombo vertrokken als versterking van het daar nog altijd gelegerde Korps Insulinde. In oktober 1945 werd no 2 (Dutch) Troop van no 10 (L..) Commando opgeheven. Een verzoek tot oprichting van een commandoschool was al eerder op 7 juni door de toenmalige Minister van Oorlog Prof. Dr. J.E. de Quay afgewezen. Wel werd in oktober het 6e Koninklijk Nederlands Instructie Depôt opgericht (de stormschool Bloemendaal) met als eerste commandant res. kapitein J.H.A.K. Gualtherie van Wessel. Hierbij werden verschillende oud-commando's als instructeurs ingedeeld. In 1950 ontstond uit de stormschool Bloemendaal het huidige Korps Commandotroepen dat de traditie van no 2 (Dutch) Troop van no 10 (1.A.) Commando tot op heden voortzet.

HET

RESES

HOOFDKWARTIER

Wat er na de gevechten van man tegen man overbleef van het door de Duitsers als hoofdkwartier ingerichte, meest luxueuse hotel van Zeeland "Grandhotel Britannia". Het gebouw bezat twee spitse torentjes, mooie, harmonische gevels en een grote kolonnade. Er stond een mitrailleur en een 20 mm. kanon op het dak. Omgeven door loopgraven en vijf bunkers met 20 mm. geschut en machinegeweren was het een modern fort geworden. 50 Duitsers werden hier gedood, 500 gevangen genomen. De Royal Scots telden 13 gesneuvelden en 61 gewonden.

Toen het hotel in lichterlaaie stond zijn vijf Vlissingers door een kelderraampje gekropen en gevlucht, terwijl er nog met granaten werd geworpen en volop geschoten. Directeur Tolhuijsen werd vlakbij een duitse loopgraaf in de buik getroffen en is gestorven. Zijn vrouw, die na de overgave naar de binnenstad vluchtte, werd later met een hoofdwond dood aangetroffen op de Oprit. De kok kreeg in de keuken van het hotel een ernstige beenwond en stierf. Merkwaardig is dat het vuur verstomde toen de vrouw van timmerman A. Corré over het gevechtsterrein rende. Misschien omdat de strijdenden verbaasd keken naar haar Zeeuwse klederdracht.